



VERONIKA VALENT O STROMOCH



Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Do života Alex a Martina zavíta hneď niekoľko nepriateľov naraz. Martina úplne pohltí starostlivosť o bojovú skupinu, Alex zneistia jej rodinné tajomstvá. Dokážu sa cez to všetko obaja preniesť? Ak áno, tak za akú cenu?

Veronika Valent © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-205-8

OBSAH

- 1. Hádka**
- 2. Služobná cesta**
- 3. Nečakaný hosť**
- 4. Zlý nápad**
- 5. Pokus**
- 6. Nováčik**
- 7. Dobré správy**
- 8. Náročný súper**
- 9. V zajatí démonov**
- 10. Vyjednávanie**
- 11. Oleg**
- 12. Sen**
- 13. More**
- 14. Takmer dovolenka**
- 15. O kvapke**
- 16. Návrat**
- 17. Darček**
- 18. Zase ona**
- 19. Túžba po vedomostiach**
- 20. Prvé dôkazy**
- 21. Oslava**

- 22. Trinásta komnata**
- 23. Oheň**
- 24. Pri neznámom hrobe**
- 25. John**
- 26. Bolesť a strach**
- 27. Dedičstvo**
- 28. Kopačky**
- 29. Stretnutie**
- 30. Archanjel Michael**
- 31. Staré známe**
- 32. Sofia**
- 33. Bitka**
- 34. Zložitý deň**
- 35. Viac ako komplikácia**
- 36. Nedorozumenie**
- 37. Ihla v kope sena**
- 38. Krutý omyl**
- 39. Medzi svojimi**
- 40. Na samom dne**
- 41. Záchrana**
- 42. Očistec**
- 43. Je rozhodnuté**

„Kto chce Boha milovať, už ho miluje.“

Sv. Mária Margita Alacoque

1. Hádka

„Ako to kladieš tú pravú nohu? Takto riskuješ, že sa ti zošmykne. Mysli na správny uhol!“

Vypočula som si niekoľko kritických slov od Thea. Škaredo som na neho nahor pozrela, napravila si nohu, len aby bol môj prísny tréner konečne spokojný. Od cieľa mojej cesty ma delili posledné štyri metre. Theo bol odo mňa vzdialený asi dva. Chcel mať na mňa dobrý výhľad, preto nešiel vyššie.

Asi by som mala menej rozprávať a viac sa sústrediť na to, čo robím. S ním sa vždy cítim veľmi uvoľnene, slobodne, dobre sa mi s ním trénuje aj rozpráva. Občas sa pozabudnem, že vôbec trénujeme, a vtedy dostávam od neho takúto studenú sprchu. Ale už som si na to zvykla. Veľmi dávno som odhalila, že Theo má dve tváre. Jedna je hodne namyslená, nafúkaná, prehnane náročná, určená pre davy. No vo svojej podstate všetko spomínané je len maska skrývajúca veľmi milého chalana.

Prechytila som si ruku na ďalší konár. V tejto výške boli podstatne tenšie, oveľa jednoduchšie na pridržanie sa. Jediný problém bol v tom, že lezec musí vedieť odhadnúť, dokedy znesú jeho váhu.

‘Dokelu, zase som si presne nezapamätala, kadiaľ predou mnou liezol a som na seba kvôli tomu nahnevaná. To sa ani nedá pri jeho rýchlosti. Vždy s úžasom sledujem jeho prirodzenú eleganciu, s ktorou vylezie kamkoľvek. Pohľad na neho vyvolá podozrenie, že ľudia sa mohli vyvinúť z opice. Teda minimálne on. Pán Darwin s určitosťou

musel poznať niekoho podobného Theovi. Pri ňom sa zdá jeho teória celkom uveriteľná.'

„Au!“ od bolesti som zjajkla. Na mojom predlaktí sa objavili nepekné krvavé šrámy. „Martin mi bude zase nadávať,“ zahundrala som viac menej pre seba. Bolo mi jasné, že ak si ich všimne, budem mať problém. Pravdepodobnosť bola dosť veľká, pretože po našom lození bol naplánovaný ešte spoločný tréning v telocvični. Už ich nemávame denno-denne, iba dvakrát do týždňa, prípadne podľa potreby.

„Však to ako vždy zahojíš. Možno si ani tie ružové stopy nevšímne. No, švihni si, nemáme na to celý deň.“ Zas sa ma Theo pokúsil popohnať. Konečne som dorazila k nemu takmer na vrchol majestátneho duba. Liezli sme naň už niekoľkokrát, ale dnes určite musel padnúť môj absolútny časový rekord.

Bol mimoriadne teplý deň. Napriek môjmu funkčnému športovému oblečeniu na telo, ktoré nosievam na tieto tréningy, som sa poriadne spotila. Mňa do tých roztáhaných neforemných handier nikto nenavlečie, jednoducho prevzala som od parkúristov veľa, ale štýl obliekania ani náhodou nie.

„4 minúty 27 sekúnd,“ prezradil mi môj blond tréner a celkom spokojne sa na mňa pozrel. „Alex, môžeš byť na seba hrdá, je to skoro o pol minúty menej ako minule.“

Určite si pomyslel, že na neho aj tak nikdy nebudem mať. On to vylezie za minútu a niečo. Ale keď sa to tak vezme, vďaka nemu zvládam veci, o ktorých som si nikdy nemyslela, že ich raz budem schopná. Čas je len druhoradá veličina.

„Ďakujem, som spokojná, lezenie po stromoch ma veľmi baví. Len akurát nechápem, prečo teraz lezieme stále na ten istý.“

Čakala som na vysvetlenie. Nie som typ, ktorý sa vyžíva dosahovaním lepšieho a lepšieho času. Omnoho radšej prekonávam rôzne druhy prekážok.

„Mám rada zmenu,“ dodala som.

„Na rovnakej úlohe lepšie vidno tvoje zlepšenie. Vieš, Alex, mám to odskúšané. Odtiaľto je krásny výhľad, ktorý stojí za to. Je to môj obľúbený strom, každý človek by mal mať nejaký. Ale nabudúce si vyhladni svoj a skúsime ho pokoriť.“

Obzrela som sa okolo. Mal pravdu, výhľad bol nádherný. V našej výške boli konáre veľmi riedko. Navyše sa vo vetríku neustále hýbali, takže v podstate som videla všetko dookola. Boli sme obklopení krásnym tmavozeleným listnatým lesom, ktorý sa strácal vo svetlozelenej až žltej farbe polí a ďaleko na horizonte prírodné farby vystriedala studená šedá farba veľkomesta.

Och, nechce sa mi tam. Na strome bolo fajn, ale najradšej by som bola niekde pri vode. Teplý, vlhký vzduch predpovedal možnú večernú búrku. Potešila by ma, prírodu aj obyvateľov rozhorúčeného Paríža.

Padla na mňa príjemná únava. Tento spôsob cvičenia nenápadne preverí všetky svaly na tele. Zavrela som oči a započúvala sa do zvukov lesa. Ako prvé poštekľilo moje bubienky šumenie listov vo vánku. Potom som vnímala spev a škriekanie rôznych druhov vtákov. Škoda, že ich neviem identifikovať podľa vydávaného zvuku. Raz si určite nájdem čas, sadnem za internet a naučím sa to. Rozhodne!

V diaľke som počula vzdialený brechot psa a dole pod dubom odpoveď Piráta, ktorý sem prišiel s nami. Aj on má rád naše lesné tréningy. Je už z neho skoro dospelý pes. Teda aspoň rozmermi, inak ešte musí dozrieť. Otec s bratom sa mu venujú momentálne viac ako

ja, chodia s ním na cvičisko. Peter sa pod skúseným vedením zaúča do tajov kynológie. Potom mi doma ukazujú, čo všetko sa spolu naučili. A ja sa ich snažím napodobniť. Nemám na neho veľa času, ale aspoň sa mu to snažím trochu vynahradiť dlhými prechádzkami, na ktoré ho vodím v podstate každý deň.

Viem, že by pes mal mať jedného pána, v tom má Pirát tak trochu smolu, pretože je obľúbeným spoločníkom celej našej rodiny. On sa tvári spokojne, lebo sa nemôže sťažovať na nedostatok záujmu. Naša svorka mu dáva poriadne zabráť.

Zavrela som oči a precítovala príjemné hojdanie stromu. Upokojovalo ma. Vyskúšala som načerpať výstupom stratenú energiu zo starého duba a za krátku chvíľu bola moja osobná baterka nabitá. Zhlboka som sa ešte raz nadýchla úplne čerstvého kyslíka a pomaličky vydýchla vzduch z mojich pľúc. Dych sa mi už úplne upokojil. Otvorila som oči a videla, ako ma Theo pozoruje. Bolo mi to nepríjemné.

„Čo?!“ oborila som sa na neho. „Nechcel si sa pozerať na krásny výhľad?“ Chvíľu na mňa hľadel, akoby chcel niečo povedať, ale potom odvrátil zrak, aby si skontroloval šnúrky na topánkach. „Lezieme dole. Ak nestihneme tréning, ty si to možno vyžehlíš, ale ja zas budem pokladaný za zlého,“ zahovoril.

Celkom som ho chápala, Martin v poslednej dobe dosť zle znáša naše tréningy. Niekedy mám pocit, že žiarli. Samozrejme neopodstatnene, ale to sa veľmi ťažko vysvetľuje. Je fakt, že veľa času trávim s Theom a jeho partiou.

„Dobre, mám ísť prvá? Či ako vždy mám čakať na tvoje pokyny?“ rypla som do pána dôležitého.

„Dnes ti budem konečne dôverovať. Môžeš ísť prvá,“ zaznela z jeho úst nečakaná odpoveď. Cesta dole mi samozrejme trvala dlhšie,

ale až na jedno-dve zaváhania som to zvládla bez veľkých problémov. Z posledného konára som skočila na zem a začala si liečiť predlaktie. Na ranách sa mi už stihli vytvoriť krvné zrazeniny, ktoré už úplne zaschli.

Theo dosiahol zem ako prvý, bez problémov ma počas zostupu obišiel. Znova ma „obšťastnil“ zvláštnym pohľadom, ktorý som ignorovala a pokračovala v samoliečbe v snahe zabrániť Martinovým rečiam. Viem, že sa o mňa bojí. Len sa neviem rozhodnúť, či kvôli mne, alebo kvôli tímu, ktorý sa stal jeho prioritou po smrti otca.

S tréningami s Theom súhlasil len pod podmienkou, že nebudeme liezť po budovách. Umelé lezecké steny, normálne istené horezectvo, či lozenie po stromoch v podstate odobril. Podľa mňa si myslí, že je to pre mňa úplne zbytočné. A hnevá ho, že netrávim toľko času rozvíjaním rôznych bojových techník. Mňa toto baví omnoho viac. Konečne som našla niečo, čo je pre mňa prirodzené. Pohyb v rámci priestoru v rôznych typoch prostredia.

Hotovo, na mojej ruke zostali len svetlo ružové dlhé pásy, ktoré sa dozajtra úplne zahoja. Lepšie to už nebude. Stále existuje nádej, že si to Martin nestihne všimnúť. Zdvihla som zrak a videla, že Theo stále na mňa užasnuto hľadí.

„Prepáč, stále ma to prekvapuje. Ako keby som bol v kine na sci-fi filme. Nie si ty náhodou nejaký kyborg, alebo niečo také?“ povedal mi bez štipky výsmechu.

‘Netuším, prečo je dnes taký čudný. Nespoznávam ho. Inokedy je s ním podstatne väčšia zábava.’

„Musím ťa sklamať, Theo, nevyrábajú ma sériovo a mám normálnych biologických rodičov. Nie, že ti napadne niekedy mi odrezať ruku a pozrieť sa, či v nej nemám zabudovanú komplikovanú techniku,

poprípade, či mi nedorastie,“ vtipom som sa snažila odľahčiť napätie, ktoré zavládlo medzi nami.

Jeho oči boli smutné. Možno je mu ľúto, že hoci je o štyri roky odo mňa starší, veľa darov nedostal a je len malá pravdepodobnosť, že sa ešte nejaký prejaví. Vie čítať myšlienky, vidí aury a má jednu úžasnú schopnosť, dokáže ľudí presvedčiť, motivovať, inšpirovať. Neviem ako inak to nazvať, ale jedným slovom je obľúbený, skoro všade kam príde. Vyžaruje z neho dravá energia. Taká divoká, živelná, prekonávajúca všetky nástrahy. Je to veľký dar, keby chcel, tak by s ním dokázal veľké veci. Len ho ešte úplne nepochopil, alebo si ho jednoducho neváži. Viem, že aj Martin ho za to uznáva, veď preto ho zobral do skupiny. No aj tak sú v poslednej dobe medzi nimi nezhody.

Prišla som ku kmeňu stromu, z batohu vyhrabala fľašu s vodou a od smädu som z nej polovicu vypila. Po zbalení si vecí som priplla Piráta na vôdzku a pozrela sa na Thea, ktorý už netrpezlivo čakal.

„Prepáč, už môžeme ísť,“ povedala som mu ospravedlňujúcim tónom. Viem, že by mohol svoj čas tráviť aj inak a som mu veľmi vďačná za všetko, čo ma už naučil.

Cestou domov sa Theo živo zaujímal o môj dar liečenia. Chcel vedieť, kedy som si ho prvýkrát všimla. Tak som mu porozprávala o múzeu, aj o mojom pokuse zachrániť bábätko. Potom som mu prezradila o našich tréningoch s Natáliou a nevynechala ani fakt, že moje liečiace schopnosti sa od zimy výraznejšie nezlepšili. Viem si poradiť len s drobnými úrazmi. On o tom dobre vie, už viackrát som mu pomohla vyliečiť odreninu, alebo hrču.

Za posledné mesiace bol môj najväčší úspech uzdravenie vlastnej vretennej kosti na ruke. Z jednej lavičky som chcela skočiť salto, noha sa mi pošmykla a ja som nešťastne dopadla na ruku. Vlastne

šťastne, lebo keby som dopadla na hlavu, moje zranenie mohlo byť podstatne horšie. Bolesť to bola poriadna. Theo ma odviezol na pohotovosť do nemocnice. Ešte kým ma ošetrovali, tak sa v nemocnici objavil Martin. Asi mu volal Theo. Nikdy nezabudnem na ten zlostný pohľad, ktorý hodil na mňa a na môjho trénera parkúru. Nebol to len pohľad, doslova celého ho triaslo od hnevu. Auru mal totálne bielu, zdalo sa mi, že hrá do svetlo modra. Fakt som sa ho zľakla.

Tak som mu povedala: „Neboj sa, je to len obyčajná, nekomplikovaná zlomenina. To sa rýchlo zahojí.“

Možno môj hlas na neho zapôsobil, možno si uvedomil, že jeho hnev už aj tak nepomôže. Pomerne rýchlo sa spamätal a potom sa mi snažil pomáhať otvárať dvere a bol na mňa príjemný. Zlomeninu som si zahojila v priebehu troch dní. Šla som na preväz, kde mi pôvodne chceli úplne zasadrovať ruku. Vyžiadala som si kontrolný röntgen, ktorý ukázal, že kosť je celistvá. Lekári boli v šoku a takisto aj ja. Stále ešte sama sebe v tejto oblasti akosi neverím. Asi by som mala na sebe popracovať.

Myslím, že presne od tejto udalosti sa zhoršili vzťahy chalanov. Martin už Teovi neverí, že dokáže na mňa dať pozor. A podľa mňa, ak sa mi niečo stane, tak urobí všetko preto, aby nám to zatrhol úplne. Striehne na to ako sup.

Kráčali sme po okraji lesa, blížili sa k prvým domom, keď ma z mojich myšlienok vytrhol Theo: „Alex, keby mňa Boh obdaril takýmto darom, tak by som kašlal na nejaký tím. Snažil by som sa pomáhať chorým a trpiacim. Nikdy si nad tým neuvažovala?“

‘Samozrejme, že som uvažovala,’ povedala som si sama pre seba.

Pocítila som potrebu brániť sa: „Však, preto sa chcem dostať na medicínu a byť lekárka! To je mojím cieľom. Ešte ma však čaká dlhá cesta.“

Theo zastal, chytil ma za plece a pozrel mi priamo do tváre.

„Aká cesta? Načo ty máš študovať? Už teraz dokážeš to, čo niekoľko vyštudovaných lekárov naraz nikdy nedokáže. Alex, pochop, prosím ťa. Ty môžeš pomáhať už teraz!“ Chytil ma za bradu a zdvihol mi ju, takže som sa mu chtiac-nechtiac musela pozeráť do pekných očí, z ktorých toľké baby odpadávajú.

Neúprosným hlasom mi povedal: „Na tomto dare by si mala pracovať, nie so mnou loziť po stromoch. Svet okolo nás je preplnený ľuďmi, ktorí potrebujú pomoc. Ako môžeš byť k nim taká ľahostajná? Ty to dokážeš! Lebo si to ty. Dokážeš všetko, čo si zaumieniš! Viem to. Nerozumiem tomu, ako to robíš, ale bol som svedkom takýchto malých zázrakov viackrát.“ Ukázal pritom na moju ruku. „Mala by si to aspoň skúsiť.“

„Prestaň! Netušíš, aké to je,“ odvrkla som. Rýchlým pohybom som sa mu vytrhla a ponáhľala sa k autu. Hnevala som sa na neho a zároveň sa mi chcelo plakať. Takto sa Theo so mnou ešte nikdy nerozprával. Vedela som, že má pravdu. Za posledný polrok, vlastne skoro rok, majú ľudia odo mňa priveľké očakávania.

‘Nepripadám si vôbec výnimočná a nikdy som takou nechcela byť!’

‘Dajte mi všetci pokoj a nechajte ma žiť!’ pomyslela som si.

Počula som, ako ma dobehol a od chrbta sa mi ospravedlňoval: „Prepáč. Už veľmi dávno som ti to chcel povedať. Možno nie takto, ehm, drsne. Ale nejako to zo mňa vypadlo. Alex, ja ťa už nechcem trénovať, lebo to, čo potrebuješ k boju, si sa už dávno naučila.

Jednoducho si myslím, že by si sa mala venovať niečomu úplne inému. To je môj názor.“

Už som to nevládla. Slzy mi vbehli do očí a do hrdla hrča. Zjачala som na neho: „Všetci viete, čo by som mala robiť lepšie ako ja! Kašli na to, keď ma nechceš trénovať, nevadí. Budem mať viac voľného času. Ale viac času, to automaticky neznamená, že budem všetkých uzdravovať. Je to zložitejšie, bolestivejšie. Mám strach zo zlyhania. Vlastne som už dvakrát zlyhala.“

Stáli sme už pri aute a Theo ho otváral s nečitateľným výrazom tváre. Ešte nikdy sme sa takto nepohádali. Bez slova som si sadla na sedadlo spolujazdca. A mlčala, pre mňa možno nekonečných, pätnásť minút. Pripadali mi ako večnosť. Neznášam trápne ticho, preto som našla najneutrálnejšiu tému, aká mi v tej chvíli napadla: „Pirátov dych strašne smrdí. Mohol by si vzadu pootvoriť okno?“

Theo mi odpovedal: „Dobre. Vypnem klímu a spravím priedvan.“

Stále som sa cítila ublížene a nemienila som mu to uľahčovať ďalším pokusom o rozhovor. Teraz bol on na rade, ale vedome trucoval. Pomaly sme sa blížili k štvrti, kde býva Martin.

Odklopila som zrkadielko nad spolujazdcom, poutierala rozmazané oči, na rovnejších úsekoch cesty upravila kontúry. Potom som vytiahla demonštratívne kefu a začala som si prečesávať vlasy. Bolo mi jedno, čo si o tom Theo myslí, len som chcela vyzeráť čo najlepšie. Kvôli Martinovi, samozrejme. A nechcela som, aby zbadal moje červené oči. Určite by začal vyšetrovať. Trvalo mi to hodnú chvíľu, ale upokojilo ma to. Výsledok nebol najhorší. Konečne som bola schopná pozrieť sa na Thea.

„Pravda, je taká, že sa strašne bojím znova to vyskúšať. Ne-

chcem nikomu dávať zbytočné nádeje a ani sebe. Nemôžeš vedieť, ako som sa cítila, keď oni zomreli a každý deň hľadám odpoveď na otázku, prečo sa to stalo. Niekedy neviem kvôli tomu ani zaspať. Dost často na to myslievam. Dokážeš to vôbec pochopiť?“

Theo súhlasne pokýval hlavou. Zaparkoval auto na voľné miesto pri kaviarni a s jeho typickým teatrálnym úsmevom mi povedal: „Áno, chápem to. Ale mala by si to znova vyskúšať. Možno si vylepšíš skóre.“ Žmurkol na mňa. „Nepovedala si mi ty sama raz, citujem: *„Budeme súdení za to, čo sme urobili, ale aj za to, čo sme mohli urobiť, ale zbabelo sme sa na to vykašľali?“*

Neviem prečo, ale asi spôsob, akým to povedal, vyvolal vo mne smiech.

„Áno, povedala. Inak dosť sa čudujem, že si si to aj zapamätal. Asi preto, aby si mi to niekedy zákerne vrátil. Všet?“

Theo sa vôbec nebránil. „Pomsta je sladká.“ Významne sa na mňa zaškeril. „Meškáme, tvoj frajer bude zase zazerať. Mohla by si už konečne vypadnúť z môjho auta?“

Už som sa na neho nehnevala. Len povedal svoj názor, ktorý sa mi síce zdal nereálny, ale z jeho pohľadu sa možno vecí zdajú inak ako z môjho. Pozrela som sa na neho predstierané škaredo a vystúpila na ulicu. Niekedy naozaj nechápem, ako môže byť tento chalan, aj napriek jeho neohrabaným spôsobom, medzi babami taký zbožňovaný. V tom bude mať prsty ten jeho dar.

2. Služobná cesta

Neznášam to. Alex s Theom meškajú už viac ako štvrtúhodinu. Nie je to prvýkrát. Mám sto chutí jej zavolať, ale neurobím to, hoci som už poriadne naštvaný. Predpokladám, že by som ich príchod nijak neurýchlil. Určite sú už niekde na ceste. Včera som jej prízvukoval, aby prišli načas. Je pondelok poobede, pravdepodobne bude zhustená premávka. Nebudeme môcť byť do konca tréningu, ktorý kvôli nim ešte ani nezačal.

Mám zmiešané pocity a Alex mi odchod vôbec neuľahčuje. Potešilo by ma, keby tento výjazd bol korunovaný úspechom, aj keď sám o tom začínam pochybovať. Naháňať nejakého Rusa po Európe sa mi naozaj nechce. Ak to zajtra nevyjde, nebol ten pravý. Popravde, nechce sa mi teraz odísť z mesta.

Chvilé čakania som si krátil hrou na telefóne, potom sledovaním tímu. Adam leží unavený po pracovnom dni na tureckom sedení a rukou si zakrýva oči. Nespí, len relaxuje. Yannick s Patrikom sa na niečom veľmi dobre zabávajú. Richard to už nevydržal, odbehol si dať jednu cigaru na letnú terasu kaviarne. Nečudujem sa mu.

Nevidel som ju dva dni. Vlastne od koncertu Elly. Pre mňa bol obrovský zážitok vidieť Alex takú šťastnú. Každú pieseň poznala naspamäť a spievala, kričala ju naplno. Kúpu lístkov na státie som rýchlo oľutoval. Alex je nižšia, zo začiatku nemala dobrý výhľad, ale podarilo sa nám, vlastne jej, vybojovať si miesto vpredu, takže nakoniec videla svoju obľúbenú speváčku pomerne zblízka.

Cestou naspäť mi moja láska ďakovala zachrípnutým hlasom a jej nadšené oči prezrádzali z jej rozpoloženia ešte viac. Na druhý deň mi poslala správu, že stratila hlas, a že si akurát tak môžeme pokecať na chate. Vymenili sme si dojmy z koncertu, jej pochvalné slová ma

pohladili. Tešil som sa z jej radosti a zároveň som zatúžil vymyslieť niečo, aby som ju zažil znova.

Nemôžem si pomôcť, neznášam tie dni, keď ju vôbec nevidím. Som nesvoj, keď s ňou nie som ani chvíľku. Možno len chcem mať všetko pod kontrolou a hlavne ju. A to nemám, ani keď sme spolu. Uvedomujem si, že mi na nej záleží, čím ďalej tým viac, ale nie som si istý, či to aj ona prežíva rovnako ako ja.

Pozerám sa na hodinky, vlak odchádza už o hodinu a pol. Minimálne polhodinu bude trvať cesta na stanicu aj s kúpením cestovných lístkov. Dávam im ešte dve minúty a potom im zavolám. Nepáči sa mi, že s Theom trávi toľko času. Nikdy si nemôžem byť istý, či sa jej niečo nestalo. Nechcem ani počítať, koľkokrát sa už zranila, nehovoriac o tej zlomenine. Ja ju potrebujem celú! Čo ak by sme museli vyraziť do akcie? Je to od nich krajne nezodpovedné! Najdôležitejšie je dávať si pozor na seba. Mali by myslieť hlavne na záujmy skupiny, nielen svoje a oni dvaja to akosi nevedia pochopiť.

Konečne sa dvere otvorili, Alex vošla dovnútra s krásnymi rozpustenými vlasmi a veselým úsmevom, akoby sa nič nestalo. Pustila z vôdzky Piráta a ten bežal rovno do svojho pelechu, ktorý mu Alex kúpila do telocvične. Chodievajú sem spolu často. Jej verný spoločník spíňa všetky moje očakávania, pretože ju vynikajúco chráni. Je to slušný spoločensko-obranný pes. Svojich ľudí neskutočne miluje a nikto cudzí ho nemôže ani pohladkať. Ale mňa má celkom rád.

Teraz si vyčítam, že som jej mohol povedať o ďalšej ceste za potenciálnym novým členom tímu. Nechcel som, aby išla s nami. Bola už veľakrát a prestalo ju to baviť. Naposledy dosť nadávala, že mohla radšej ostať doma a robiť niečo užitočnejšie. Ona si myslí, že nás je dostatočný počet, a že iba zbytočne strácam čas. Ja mám na vec iný

názor. Radšej som za Adama. Viem, že on mi dobre poradí, jeho názor som sa naučil rešpektovať.

Theo vstúpil za ňou sebavedome do telocvične a hneď za ním ujo Richard, ktorý sa vracal z fajčiarskej pauzy. Alex si prisadla ku mne a letmo ma pobozkala. Zalial ma veľmi príjemný pocit. Všetok hnev, ktorý sa z minúty na minútu vo mne hromadil, v sekunde kamsi vyprchal.

Z krásne vykrojených pier som si vypočul: „Čau, Martin! Prepáč. Je to moja vina. Zase som bola príliš pomalá.“

Mlčky som jej ospravedlnenie prijal, namiesto odpovede ju objal okolo pliec a pobozkal na líce.

‘Je to hrozné, ako jeden bozk dokáže všetko urovnať. Vôbec tomu nerozumiem, ale nedokážem sa na ňu dlho hnevať. Nemá to logiku. Absolútne žiadnu. Jednoducho som len rád, že je znova pri mne,’ pomyslel som si.

Z objatia sme sa uvoľnili, až keď som si uvedomil, že na nás pozerá niekoľko párov očí. Oprávnené čakali odo mňa inú reakciu. Ostro som sa pozrel na Thea, aby mu bolo jasné, že sa to nesmie opakovať.

„Takže, keď už konečne dorazili aj poslední,“ snažil som sa na slovo poslední dať patričný dôraz, „môžeme začať.“

Kým si všetci sadli a začali vnímať, spravil som krátku pauzu. Vekovo nie som z nich najstarší, ale podarilo sa mi vybudovať medzi nimi rešpekt vďaka akciám, ktoré som naplánoval, viedol a vzhľadom na to, že sme všetci ešte stále nažive, ich môžeme považovať za úspešné. Každému z nich som už niekoľkokrát zachránil život a asi všetci ostatní aj mne. To je puto, ktoré nás drží navzájom veľmi silno. Niečo, na čo sa nedá zabudnúť. Nie je to záväzok, tomu by som to nepriróvnával, skôr je to vďaka zmiešaná s dôverou a spojená s chuťou oplatiť to druhému pri prvej príležitosti.

„Nemáme veľa času. My s Adamom na dva dni odchádzame. Preto potrebujem, aby tu boli prítomní vždy dvaja členovia tímu. Takže si zoberte služby. Keďže Yannick býva priamo nad nami, Patrik by mohol u neho prespávať a mali by na starosti nočné služby. Predpokladám, že budete môcť pokojne spať. Je to len opatrenie, ak by sem niekto prišiel prosiť o pomoc.

Theo, ujo Richard a Alex, vy si rozdelíte denné služby. Dohodnite sa medzi sebou sami, nechávam to na vás. Pokyny máte rovnaké ako inokedy. Ak by ste boli kontaktovaní, chcem o tom vedieť a sám rozhodnúť, či je to urgentná záležitosť, alebo to počká do nášho návratu. Viem, že to budete brať zodpovedne a už vopred vám za to ďakujem. Teraz bol pokoj vyše mesiaca, čo je relatívne dlhá doba. No Richard mi potvrdí, že nejde o nič neobvyklé. Bežnú kriminalitu neriešte. Nejaké otázky?“

Samozrejme, ako prvý sa ozval Theo: „Čisto teoreticky, čo ak sa vám nebude dať dovolať. Čo potom?“

Nadýchol som sa, že mu odpoviem niečo drzé. Hnev na neho ma neprešiel. Ale v poslednej chvíli som si to rozmyslel. Budem ho potrebovať. Ak urazím jeho samolúboosť, tak sa mi to môže vypomstiť. Vykašlal by sa na denné zmeny.

Preto som radšej odpovedal: „V tom prípade nechávam rozhodovanie na Richarda, je z nás najskúsenejší.“

Starý pán si v poslednej dobe rád vypije a potom dlho pospí. Vlastne, celý nasledovný deň je nepoužiteľný. Robí to pravidelne minimálne raz do týždňa. V podstate odkedy zomrel môj otec a jeho najlepší priateľ. Dokonca sa stalo, že bol naložený v liehu tri dni za sebou. Je mi to veľmi ľúto, skúšal som mu dohovoriť, ale neviem vyriešiť jeho hlboký smútok, ktorý sa zvyšný čas týždňa snaží zakryť vtipkovaním.

Verím, že čas tie rany aspoň trochu zahojí. Hoci sám na sebe dobre viem, že sa to asi nikdy úplne nepodarí.

Všimol som si Theov pobavený pohľad smerom k Richardovi a dodal som: „V prípade, že sa v noci nedovoláte ani jemu, ďalšou osobou, ktorú máte kontaktovať je Yannick. Ja osobne verím jemu aj jeho skúsenostiam. Nie je u nás prvý rok. Ozaj, Theo, chcel by som ťa poprosiť, či by si nás odviezol na stanicu Lyon. Pre teba potom tréning skončí, budeš mať voľný večer.“

Nečakal som na jeho súhlas, bolo mi jasné, že rád vypadne o niečo skôr za svojimi kamošmi. Ale nebudem mu to vyčítať. On tréning v podstate nepotrebuje, má z nás najlepšiu kondíciu a bojové techniky zvláda na slušnej úrovni. Dotiahnuť treba už len obranu. Tam má ešte stále medzery. Jeho najväčší problém je disciplína, ale ten sa nevyrieši zo dňa na deň.

Aby som nezdržoval, tak som môj rozlúčkový prejav ukončil slovami: „Ak nikto nemá otázky, môžeme konečne trénovať podľa plánu.“

Alex sa chcela postaviť, ale stiahol som ju za ruku dole. Zarazene na mňa pozrela. „Čo je?“

Z Požehnaných, čo poznám, jedine ona je schopná zamerať svoju myšlienku na jednu jedinú osobu, a to dokonca aj na obrovskú vzdialenosť. Naposledy, keď sme to skúšali, to bolo určite viac ako tristo metrov. Je úplne jedno, či sú na ceste tej myšlienky budovy, kovy, čokoľvek. Jej myšlienka prenikne cez všetko. Ja mám len zlomok tejto schopnosti. Zvládam to len na pár metrov.

„*Tvoja ruka.*“ Veľmi opatrne som jej prešiel po slabých ružových šrákoch na predlaktí. Báľ som sa, aby ju to nezabolelo.

Alex si vytrhla ruku, pokrčila plecami a podráždene povedala:

„Nič to nie je! Nemusíš z toho robiť vedu. Mohlo sa mi to stať kdekoľvek. Nechápem, ako si to vôbec môžeš všimnúť. Je to skoro neviditeľné.“

Vošiel som jej prstami do vlasov, milujem ich, sú jemné, nádherné, celá je krásna. Len keby nemala sklony takto sa poškodzovať. Som „alergický“ na všetky zranenia, ktoré neboli nevyhnutné. Vždy po tréningu s Theom si ju celú podvedome prehliadnem. Snažím sa ju chrániť aj pred ňou samou a to je zložité, pretože ona je nepoddajný živel, ako som sa už o tom párkrát presvedčil.

„Ozvem sa ti, keď tam prídeme,“ zmenil som prudko tému. Nechcelo sa mi s ňou pred odchodom hádať.

Mal som chuť jej povedať, že mi je ľúto, že ju nechávam v Paríži. Mal som chuť jej sľúbiť, že ak to tentoraz nevyjde, tak s tým načas prestanem. Toto je naše prvé spoločné leto, máme prázdniny. Keď sa vrátim, budem s ňou tráviť viac času. Pred pár dňami som spravil poslednú skúšku, takže zrazu mám voľného času na rozdávanie. Veľmi rád by som ho venoval práve jej.

Usmiala sa na mňa. „V to dúfam. Pod', pretiahnem ti kosti. Čo tak trochu Krav Magy na rozlúčku?“

„To sa naozaj nedá odmietnuť,“ odpovedal som.

Využili sme časť prázdneho priestoru v rohu telocvične a vrhli sa na seba. Vôbec som ju nešetril. Musí byť naučená na silné údery, aby nebola prekvapená v ozajstnom súboji. Je to jeden zo základných princípov Krav Magy. Ale Alex je šikovná. Nič mi nedarovala. Uhýbala sa vynikajúco a útočila rýchlo. Buď už tak dobre pozná moje reakcie, alebo ich vie predvídať. Inak si jej pokroky neviem vysvetliť.